

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JACQUES BOULENGER

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΛΑΝΣΕΛΟΤΟΥ

ΙΑ βραδεία καλοκαιριού, την ώρα που άναβαν στα χωριά και στις πολιτείες τα φώτα κι' άστρωσαν στα στενωπόδρομα ή φρονιές του "Αι Γιάννη, πρόσχαρο γέλιμο και φωνές τραντάξαν τον αέρα στο χωριό του Καμαλαούθ.

Ήσαν τα άγρια παιδιά κι' η ροδομάγουλας κοπέλλες του χωριού, που πηδούσαν τις φρονιές έκεινες, σύμφωνα με το έθιμο, και δοκίμαζαν την τύχη τους στου "καλειδωνος" τις προφαιτείες.

Μισή ώρα έξω απ' το χωριό, καταμεσής στο πεντάκωμο κι' άδιάβατο δάσος, βρισκόταν μια λίμνη μικρή με τριάντα, με οκονογάλαξα, κατάρχηρα νερά.

Άρας δεν την τάραζε ποτέ του. Κι' ο πιο θεότρολλος βορραής ακόμα να φουρτώσει άρχειμμένα, δεν μπορούσε να τρωπίσει ανάμεσα απ' τις πάσιπυλλες πυκνοφύλλες βελανιδιές, που τραγούριζαν τη λίμνη και να φτάσει ως τα νερά της.

Ας κι' ήταν αόριστα πεθαμένη.

Μα κείνη τη βραδεία, καλοκαιριού βραδεία —παρωσιή του "Αη Γιάννη— άρχισαν παράζενα τα νερά της να σηγοβαίνουν και να χοχλιάζουν. Σκοφός άγνος γλιστρούσε δω κι' εκεί, έπάνω στην έπιφάνειά της και παρ' όλα τα χοχλιάσματα, το νερό της σου πάγωνα το χέρι.

Τα οφθαλμά του λίκνου, που γέμιζαν τον αέρα πριν, έπαψαν τώρα να τον ξεσαίνουν. Ή κοινοβήγες που λυπητερά θρηνοούσαν, σκαρφαλωμένες στις βελανιδιές, πέταξαν σε δέντρα μακρονότερα και λάγνασαν μοναξές εκεί.

Κάποινα τρομάρα μυστική πλάσσει ξεαγκιά στο δάσος κι' ένας φόβος κρυφός σφραγισματούσε στην κλειστή γροθιά τον άγρισμα και πετοίκενα.

Και νά λ... "Άγριο μεταμοικωνητό άρχισε τώρα να βροντολογεί. Τρέμει η γη απ' τη βουή του και τα νερά της λίμνης ξεσπούν σε κύματα άρχειμμένα. "Απ' το βυθό της βγήκε το μεταμοικωνητό κι' όχι απ' τ' ουρανού τα ήθη.

Μια άστραπη που θάμικωσε τη γη, κορφέλασε τον σκοταδιών τα πέλα. Μια λίμνη ροδαλόχρωμη άπλώθη παντού, ένα λάμψαμα μακασμένο τάραξε τα νερά της λίμνης και καθός σάστειραν στα δικά, ξετροβάλλε από μέσα τους ένα πανέμορφο ξανόγαλο :

Μια ξοτική νεράιδα κι' ένας έπιτοής θεικός !

Τα νεύα τους φρεγγολοούσαν. "Άστραψε ή ματιά τους και στη θοριά τους έννοιος σταλαγματιές δροσιάς να σηγοβάτουν απ' τα φύλλα και να χαϊδεύουν το κορμί τους.

"Άρχισε ή νεράιδα να μιλάει και στο άκουσμα της φρονιής της ντροπάζταν τ' άρβωνα. Κι' έλεγε στον έπιτοή :

—Άκουσε, Γιε το Βασιλιά, Σε ζήτησα ποδην καρού κοντά μου. Σ' άντικεινα με μέρα, πλάι στο Βασιλιά πατέρα σου, να κινηθεί στο δάση και πόθησε τη λεβεντιά σου. Φόρεσα βιαστική το μαγικό μου πέλο και σ' άκολούθησα παντού.

...Στου κινηρού τη ζάλη, τρέχοντας έδω κι' εκεί, άπόμεινες μοναχός. Σεχώρισες απ' τη συντροφιά σου. Κόνεψε πειά μετσίερα σαν έξαιτισες στον ίσμο μιας βελανιδιάς να ξεασπίσας λίγο, λιγρούσε. Ο κόπος, ή λαφρα και το λιπόρ σου στέγνωσαν το λαρούγγι.

...Σε κοιμήσα γλυκά, σε σήκωσα στα μπράτσα μου, βουτήχτηκα στα νερά της λίμνης και σε κατέβασα μαζί μου στα κριστάλλινα παλάτια μου, που είνε χτισμένα στο βυθό της.

...Έμεινες χρόνια πολλά και κάτω. Αόινες. Χαλιάδες χρόνια. Και σε κρατούσα, λαχταρισμένη, πάντα νέον και πάντα λιγροκόωμον, άσπαλλάλαχτα σαν τότε που σε τράβηξα μαζί μου.

...Σε τάξα λοιτού λουλούδια και νούφαρα των νερών δροσάτα. Σε πότιξα με τα γάργαρα δάσρα μου, που αόλαγαν σαν το νερό της βροχής, μόλις σπεπτόινον πως κάποτε θα σ' έβανα απ' το πλάι μου.

...Και ζούσαμε οι δυο μας ζωή όνειρεμένη. Ή πάντα άνθημένη νεότη σου δινόμενε κοντά μου, άντις για να μαραινεται Μά...

...Μα δεν ήταν άρεστό να είμαι ή «Κυρά της Λίμνης» και ναίμα παντοδύναμη. Ψηλότερα από μένα στέκεται ο «Βασιλιάς της Θάλασσας» και μίς έξουσιάζει όδες. "Όδες της νεράιδες.

...Βουλήθηκε αόλοούτωκα Αιτός, και μούσταλε την προσταγή να σε ξεαπόσω πάλι στην άραξη τη γη. Σε ζήτηγε επίμονα από Αιτός, τόσους αόινες τόρα.

...Πήγαμε στο καλό, λεβέντι μου, Σε ξεακιδίνο πίσω, ποδ όμορφο απ' ότα ήσαν τον καρού που σ' άρσαξα !

...Πήγαμε στο καλό, λεβέντι μου. Σε ξεακιδίνο πίσω, ποδ άτρωσαν στην φρεγή και ποδ λιγροφόν στο σώμα. Ζώμωσα την καρδιά σου με αίμα λιουταριών. Κι' έλουξα το κορμί σου στο χιμώ θεόφροντων κιαρισσιών.

...Πήγαμε στο καλό, λεβέντι μου. Σε έλεγα τότε Λανσελότο. "Ετσι σε λέν και τόρα. "Ήμουν και τότε, είμαι και τόρα ή ξοτική «Κυρά της Λίμνης». Πήγαμε συ στο θρόνο σου, κι' εγώ ξεαγαυαίω στα νερά μου !

Σταμάτησε ή θεική νεράιδα και θρούσαν τα φύλλα απ' τη λαχτάρα τους. Δεν ζότανε ή Πλάσι την άμικονική φρονή της.

Κύτταξε με βουροκωμένα τα γαλιανά της μάτια το νερό, που μαγεμένος τη θορούσε, κι' έβγαλε απ' το δάχτυλό της το μαγικό της δαχτυλίδι. Το πέρασε στο δάχτυλό του, τον ήβλησε πολλές φορές με δίμα στα χανιά, σγουρά μαλλιά του και τον χαϊδεψε ανάλαφρα με την άσχη του χεριού της.

Στέναξε βαθεία ο νέος, σαν να ξεπνοούσε από όνειρο μαγευτικό. Κότταξε ποδ θαμιαμένους τόρα όλόγαρό του, μα τίποτε δεν έβλεπε μπροστά του, έξω από σκοτάδια κι' από μαύρους ίσους δέντρον. Και μόνο τα νερά της λίμνης φωτιζόνταν παράζενα άόμοια από όλόλαφρο, γαλάζιο φός.

"Επρέξε προς τα και θρημόντας, σπρωγμένος από δύναμη κρυφή κι' άλλόκοτη και ριζήκε στο νερό, φρονάζοντας σπαρταριά :

—Μη φύγεις... Μη φύγεις... Τι μ' άρσιες μοναχός ; Πάρε με μαζί σου πάλι. Δέθηκα φρεχτά μαζί σου και λαχταρώ με δίμα την άπαστη, τη διάφανη τη σάρκα σου. Δέσε τον πέλο σου τον άξέγνωστο όλόγαρο στο λαίμο μου και πάρε με μαζί σου σι' αθάνατα παλάτια σου.

Μα κάποια δύναμη άόρατη, τρομαχτική και όργισμένη, τάραξε με λύσσα τα νερά της λίμνης και ξεάσσαν άπότοια στην άμικονία της όχθης το κάθιστο κορμί του νέου.

Θρήνος άπέραντος ξεζόθηκε απ' τη λίμνη και μια γλυκειά φρονή, ή όδια της νεράιδας, κοιμένη απ' τους λιγμούς της, άκούστηκε στον αέρα. Κι' έλεγε ή φρονή έκεινη στον τρομαγμένο τόρα νεο, που άνοιγε και τέντωνε τ' αυτιά του, για να μη χάσει λέξι :

—Δεν μπορείς να ρθής μαζί μου, άγαπημένο μου άγορί. Είνε φρεχτή ή προσταγή και δοκιμαίες μοναχός σου τη δύναμη και την καζία της. Σε δίμισε το Μαύρο Χόμα. Σε λαχταρούσε ή Γη. Σε βαρεθήσαν τα Νερά.

...Έχε γειά, άγαπημένο μου. Έχε γειά, Καλέ... Εύχηναι... Χωριτωμένε... Πολυαγαπημένε... Το μαγικό μου δαχτυλίδι θα βοήθη τα βήματά σου σ' αυτά τα λίγα, τα άνθρώπινα, τα χρόνια που μέλλεται να ζήσης.

...Πήγαμε στο θρόνο σου, ποδία Θεού Βουλή να τον άνέβης. Μα πρέπει πρώτα πριν τον βρής, έπειτα από χιλιάδες χρόνια που κάθεσα μαζί μου, να βαφτιστής στη χερί του Θεού απ' τον τρανότερο και δυνατώτερο Βασιλιά της Γης.

...Τον λέν Άρθούρο και βασιλεύει στην Άγγλια. Πήγαμε να τον άνταμώσης, δείξε του το δαχτυλίδι κι' όσο να πές εκεί, θάχω έντομεταξύ φροντίση για λογαριασμό σου.

...Θά γίνης ό δωδεκάκοτος έπιτοής του και μαζί σου θα κλείση ή σειρά. Μα γρήγορα θα γίνης πρώτος απ' τους πρώτους με τα όλόλαφρα κατορθώματά σου.

...Θά σε τρομάξουν όλοι. Θά σ' άγαθήσουν όδες.

...Μην ξεχνάς, άγαπημένο μου. Πήγαμε στο καλό. Πάντα να με θυμάσαι !...

...Κατοχιά βαρείά έτρωγε τον αέρα και νότιζε βαθεία το χόμα. "Ο ήλιος δεν άσπαρίζε να ξεπροβάλλει, δειλωμένος απ' το καταποφασια της άσυνήθητης αυτής άντάρας. Τα ποιά λάγιαζαν στις φονιές τους και τ' άγρισμα του δάσους ήσαν ξεωμμένα και μοναχά στα βάθη των λαχουσιών τους.

Ένας άναστεναγμός άκούστηκε. Και μ' ένα πύθημα άπότομο, βρέθηκε στο πόδι ο Λανσελότος !

Τον τραγούριζε ή μοναξιά, μα ήταν ξέννοιαστη τόρα κι' αόλοική ή ματιά του. "Εοβισαν όλότελα άπ' το μακόλο του, σαν να τις έξινε νυκτερί, όδες ή άμικονήσιες της περαμένης κι' άλλόκοτης ζωής του.

Το στοιχημένο του κορμί, άγέραστο τόσες χιλιάδες χρόνια, άρχισε σφυλά ν' άφομοιόνετα με το κινούργο του περιβάλλον. Χινούταν κι' αυτό με τη σειρά του, άσυναίσθητα και μοιραία, στο άνθρώπινο φαρτό καλότα.

"Εργαζε, βέβαιε, ξεαγκιά απ' την Άθανασία των Στοιχειών και βρέθηκε άπότομα στη φθορά και στο μαρτύ των Άνθρώπων. Έπαυσε ναίμα πειά το πανόρη έδολο μίς άμικονής Νεράιδας κι' έ-

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΡΟ ΕΝΟΣ ΑΙΩΝΟΣ

Β'.
 Κοσμική κίνησις άρχισε στας Αθήνας μετά την ανακήρυξη των εις πρωτεύουσαν του Κράτους και την εγκατάστασιν του Όθωνος και της ακολουθίας του σ' αὐτάς. Συγχρόνως έκαμε την εμφάνισίν του και το πρώτο θεοϊκό κοσμικό κέντρο, το όποιον ιδρύθη έξω από την πόλιν, στην άρχή της Ιεράς όδοῦ, από τους Βασιλεῦς και όνομάσθη, λόγω μερικῶν δέντρων που ύπηρχαν εκεί, «Τό πρώσινο δέντρο».

Στό «πρώσινο δέντρο» που εσώζετο, χοροί όμοιοι καί νά διατηρή την παλιή του δοξα, μέχρι του 1860, εισηχθη γιά πρώτη φορά στην Ελλάδα η μύσικα. Στο αυτό κέντρο, το όποιο δέν ήταν τίποτε περισσότερο από ένα συνοικιακό καφενεῖο, έδίνοντο από τους Βασιλεῦς άξιωματικούς, που έφεραν μαζί τους από την πατρίδα τους και τά μουσικά τους όργανα, σινταλίες, στις όποιες την κυρίαρχη θέσι είχε η μουσική του Ρωσσία, ό όποιος άπήλανε την εποχή εκείνη μεγάλης δημοτικότητας. Τις μουσικές αυτές σινταλίες, στις όποιες οι Βασιλεῖς όργανοῦνται τους προσκαλοῦσαν και πολλούς Αθηναίους, έτιμούσε κα' ο βασιλεῦς Όθων, ό όποιος ίδιούσχηε πεζῶς τό από τά Ανάκτορα μέχρι της άρχής της Ιεράς όδοῦ διάστημα, γιατί ήταν άδύνατο νά περάσῃ αμάξι τόν δρόμο, λόγω τού ότι ήταν γεμάτος από χαντάκια.

Τό περί οῦ λόγος καφενεῖο είχε και κήπο, υπό τά φυλλώματα των ψευδαλίων μοιριῶν του όποιον πολύ συχνά όργανοῦντο διασκευάσεις, κατά τις όποιες οι Βασιλεῖς, υπό τους ήχους της μακρῆς των ορχήστρας και πρὸς γεννητῶν έκλληξιν τῶν Έλλήνων, εχόρευαν με κέφι και ζωηρότητα ευρωπαϊκούς χορούς. Έννοείται ότι γυναίκες από τις Έλληνίδες δέν ε-σύνζαυαν στους χορούς αὐτούς, γιατί έθροῦντο άνήλικοι. Μερικά μάματα σατυρικά παρατηρήματα έκαυτηρίσαν δριμύτατα τό πρωξικότημα μερικῶν σεξῶγων, οι όποιοι είχαν τό θάρρος νά δόηγγισον τις γυναίκες τους, όχι γιά νά λάβουν μέρος, άλλ' απλά γιά νά παρακαλοῦνθῆσιν «τους άρχισιους ε-κείνους χορούς, εις τους όποιους ο άνηρ περιέσφιγγεν εις τάς άγκάλας του την γυναίκα και περιστρέφετο ὡς δαίμονιον».

Η έξέγερσις κατά τῶν ευρωπαϊκῶν χορῶν λαρετάθη επί πολύ. Αυτό τοῦλάχιστον αποδεικνύει η κυκλοφορία σατυρικοῦ ποιήματος με τὸν τίτλο «Κόρδακες» λίγες μέρες πρὸ τῶν γάμων του Όθωνος, διά του όποιου έξεωρρίχοντο οι Αθηναῖοι νά μη προσέλθουν στό χορὸ που όργάνωσε επί τη εὐκαιρία των ἐπιζευμένων γάμων του βασιλέως στό σπίτι του ο κόμισης Αρμανσπεργ. Εἶνε καθήκον παντός Έλληνος, ήταν τό πνεῦμα του ποιήματος, νά μη προσέρχεται σέ έσπεριδες, ὅπου τόσο ά-σειμοι χοροὶ χορεύοντα.

Πῶς η άρχόντισσες των Αθηνῶν ἐπήγαυαν στις κοσμικές των συγκεντρώσεις; Έπειδή οι δρόμοι της πόλεως ήταν γεμάτοι λάσπες, που πολλές φορές έφταναν ὡς τό γόνατο του περιπατητοῦ, αμάξια δέ δέν ύπηρχαν τότε στην Αθήνα παρά ελάχιστα, η μὲν πὸ εὐκατάστατες ἀπο τις Ατιδίες ἐπήγαυαν καβαλλικόντας γαϊδουράκια, η δέ μη δυνάμενες ν' άνταποκριθῶν στην πολιτεία της γαϊδουροκαβαλλαρίας, έκαβαλλικνευαν στην πλατή μερικῶν Μαιζέτων άχθοφόρων, οι όποιοι άνελεμβαναν αντί μιάς πεντάρας νά σέ μεταφέρουν από τό σπίτι σου ὡς τό μέρος που ήθελες νά

γίνε τώρα ο πιο δημοφους άπ' τους Ανθρώπους...

Μά ήταν Ανθρώπος τώρα και ο Λανσελότος...
 Και σάν τέτοιος, ξεχασε, από θεῶν πάλι βουλή, την πρώτη, τη μυριόχρονη και υπεράνθρωπη άγάτη του... Δίχως καν νά υποψιάζεται την άξία του δαχτυλιδιοῦ που φόραγε, χασιμοιήθηκε σάν κοινός θνητός που ήταν τώρα... Σφίριξε ξένοιστα κα' αμέριμνα ἕνα αδιάφορο σκαπό ενός άγνωστου τραγουδιού... Και τραβήξε μπροστά γιά της μοίρας του τά πετρομμένα, εὐθιμος κα' ανάλαφρος, σάν τά χρυσά του νεύτα...

Δέν έννοισσε καθόλου σ' ανθρώπινα αυτιά του τὸν ύπερφυσικό τὸν θῶνον, και της ψυχῆς τὸν σπαραγμό, της άθάνατης άγαπημένης του... Τῆς «Κυράς της Λίμνης» που βογγολόγαγε, νύχτα και μέρα, γιά τὸν σκληρὸ χαμό του...

Και πήρε άργά-άργά τὸν δρόμο της μοίρας του. Και τραβήξε νά βρῆ την άγάτη και τὸν θάνατο, ὅπου τὸ εἶχε προφητῆσει η νεράιδα της λίμνης... Την άγάτη τη γλυκειά και τὸν θάνατο τὸν σκοτεινὸ κα' άδυσώπητο...

μεταθῆς, κραμασμένοι στις πλατες τους. Ο τρόπος αὐτός της μεταφορῆς όνομάζετο «καλλικουτσια». Έπειδή όμοιο ύπήρχαν και άνθρωποι που ελογάριαζαν κα' αὐτή την πεντάρα άκόμη, διεκινδύνευαν αὐτοὶ τη μεταβάσι τους τη νύχτα στα φιλικὰ τους σπίτια, φοροῦντες οι μὲν άντρες μπότες άπάνω από τά παπούτσια τους, η δέ γυναίκες τά παλιὰ λυσιχένια στιβάλια των σεξῶγων τους και τῶν αδελφῶν τους «Διά την εισέτι έντελῶς έλλειψιν άμαξῶν εν Έλλάδι — νῆς πληροφορεῖ χρονογράφος της εποχῆς — αἱ κυρίαί πολλὰκις ἐπορεύοντο εις τάς νυκτερινὰς του Αρμανσπεργ συνναστροφῆς ἢ άπ' αὐτῶν ἐπέστρεφον εν πληρει στολή χοροῦ, επί τῶν λεπτῶν πεδύλων μακρὰ φέρονται ὑποδήματα τῶν άνδρῶν των, ὑπὸ μέγα αλεξιερόχιον στεγαζόμενα και επί πάλου δνου οχοῦμενα». Φαίνεται όμοιο ότι η γαϊδουροκαβαλλαρία αὐτή δέν ήταν άπληλαγγμένη κινδύνων. Ο Αλέξανδρος Ραγκωθῆς αναφέρει στα «Απομνημονεύματα» του ότι «ο στρατηγός Church, επιστρέφων εκ μιάς συνναστροφῆς ἀπὸ μετὰ το μεσονύκτιον, ἐκείθη φανῶς τότε (1835) ἐτι ην άγνωστον σκεῦος εν Αθήναις, η δέ σελήνη εἶχεν ἤδη σῶσει το ἰδικῶν της. ἔπεσε μετὰ του ἵππου του, ὡς ο αρχαῖος Κούρτιος, εις χαῖνον στόμῶν ὑδραγωγείου και ἐφ' ἱκανὸν ὑπὸ την γῆν ἐπληρήρη, πρὶν η άνέσθη αἰθῆς την εις τό ὑπαίθρον άνοδον».

Η άμαξια την εποχή εκείνη, αν δέν ήταν άγνωστον πρῶμα, πάντως όμοιο άπετελει εἶδος άφράστου πολιτείας. «Τὸ φέρεσθαι επί της άμάξης — έγραφε η «Ελπίς» του Λεβιθῆ — εἶνε εις την Ελλάδα, διά την πενταν των κατοίκων, προνόμιον, οὔτως εἰπεῖν, τῶν ξένων διπλωματιῶν και τῶν ξένων κρητῶν — έννοῦσες τους Βασιλεῖς — οἵτινες ἐγγυνοῦντο τό πτωχῶν Έλληνικῶν ταμίων».

Χαρακτηριστικόν εἶνε και τό ἔξῃς γεγονός. Την εποχή εκείνη (1839) διεδόθη ότι η κυρία που θα παρουσιάζοντο στο Παλάτι, ἐπρόκειτο νά φέρουν πολιτεῖη φορέματα ἀπολήγοντα σέ μακρινές ούρές. Μόλις έγινε γνωστό τό πρῶμα, άμέσως άρχισε νά σχολιάζεται δυσμενέστατα από όλους, η δέ εφημερίδες άμέρισσιν ε-πιθετικῶτατα άφθρα τους κατά της «τοιούτης ἐπιδημίας, ὡς αντιβαίνουσες εις την ἠθικῶν και τάς άρχὰς τῶν Έλλήνων». Μεταφέρουν μερικὰ χαρακτηριστικά σημεῖα από τό πολυστηλον ἄρθρον της εφημερίδος «Αθηναῖς, που δημοσίευσσε στο φύλλο της 11 Ιανουαρίου 1839: «Διαδίδεται — έγραφε μετὰ τῶν άλλων — ότι αἱ κυρίαί αἱ παρουσιαζόμενα εις την Αδλήν, μέλλον νά φοροῦν εις τό ἔξῃς τῶν μακρῶν ἐκείνων ἐπενδύτην, φουστάνια, τὰ όποια ὡς λείψανα του μεσαιῶνος συνηθίζον άνόκητῶ νά φοροῦν αἱ κυρίαί, ὅποτε παρουσιάζονται εις τάς Αδλάς της Εὐρώπης κατά τάς ἐπισήμους τελετάς. Εἴμεθα περιεργοὶ νά ἴδωμεν τίνι τρόπῳ θα οἰκονομήσουν τά συρτοφούστανα αὐτὰ αἱ κυρίαί της πόλεως μας, ἀφοῦ γνωστοῦν τυγχάνει ότι εἶνε τόσοσ άμάξας ἔχει η πόλις μας, ὡστε πᾶσα μία κυρία νά ἔχη την άμαξίαν της, καθώς οὔτε τόσο πλούτη εις τούς Έλληνας εἶνε, ὡστε δι' ἕνα χορῶν νά πληρώνουν μόνον εις τάς άμάξας

Ο κ. Θ. Συναδινός.
 (Σκίτσο του κ. Αιτανιάδη).

τρια και τέσσαρα τάλληρα».

Θ. Ν. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΜΙΑ ΑΜΙΜΗΤΗ ΑΝΔΡΟΦΟΡΑ

Μετὰ τῶν πιο χαριτωμένων γιά τη σύνταξί τους έγγραφων του παλιού χωροῦ, εἶνε κα' η παρακάτω αναφορά ενός δημοδισακόλου εἰς Αρκαφῶν της Μισσηνίας, πρὸς τὸν Εισαγγελέα Καλαμῶν, σοφισμένη εις τά άρχεῖα της ἐκεί Εισαγγελίας. Απολαύσατέ την:

«Κύριε Εισαγγελεῦ!
 Χθὲς περι λύχνων άφῆς ἐξήλθον πρὸς περιπασον. Αγνωστοί ἐπετέθησαν κατ' ἑμαντοῦ καταθραύσαντες μου την κεφαλήν.

Φεῦ κ. Εισαγγελεῦ. Όταν ἤκουσα τό κραῖ ἐπὶ της λιμῆς κεφαλῆς εἶπον κατ' ἑμαντόν «Ω διδάσκαλε! Νῦν εἰσαι εντεῦθα και μετ' ὀλιγον ἀπέχρεσαι εις τάς αἰωνίους μονάς.

Κύριε Εισαγγελεῦ,
 Πρὸς διαστολήν και περιστολήν, σὺλληψιν και ἀνακαλύψιν τῶν εν λόγω κακούγων, παρακαλῶ ἵνα διατάξῃτε τὸν Σεβαστόν Ἐπίσκοπον και ἐκδῶσῃ ἀφοριστικόν, ὅποτε ἀσφαλῶς θα εὐρεθῶσι. Τά μάλλα ἐπιειθέστατος.

Ο Διδάσκαλος
 Α. Κ....

Έν Αρραφᾶ τῆ 25 Ιουλίου 18....».